

Mandens eller Fællesboets Midler, kan *hun alene* raade uden Mandens eller anden Værges Samtykke, og deri kan Mandens Kreditorer ikke søge Fyldestgjørelse uden hendes Samtykke.

Fra denne Lovordning kan der imidlertid gjøres Undtagelse ved privat Overenskomst mellem de værende eller vordende Ægtefæller. Det er en saadan, man benævner Ægtepagt. Da den lovbestemte Ordning bestaar af 2 Sider: *Ejendomsforholdet* og *Raadigheden* vil Ægtepagten altsaa gaa ud paa at forandre en af Delene eller begge Dele. Den kan forandre *Ejendomsforholdet* saaledes altsaa, at enkelte Dele af den Enes Formue eller alt, hvad Ægtefællerne *nu* har, eller endelig: ogsaa *alt*, hvad de i Fremtiden erhverver, forbliver den enkelte Ægtefælles Særeje. Følgen af en saadan Ægtepagt vil da være, at naar Formuen engang skal deles, tager enhver sit og *alt* deles *ikke* lige, saaledes som ellers. Men er der ikke bestemt andet i Ægtepagten end dette, forbliver *Raadigheden* uforandret hos Manden ogsaa over det, der paa den Maade er holdt udenfor Fællesskabet. Heraf følger da, at vel kan hans private Gjæld ikke søges betalt i Hustruens Særeje, men i øvrigt kan han fremdeles skalte og valte ogsaa dermed *uden Kontrol* om end ganske vist nu med Erstatningsansvar for det Tab, han ved sin uforsvarlige Bestyrelse tilføjer Konen. Dette Erstatningsansvar kan dog først gjøres gjældende ved Ægteskabets Opløsning, thi indtil da er hun jo umyndig, og hendes Værge, Manden, vil og kan naturligvis ikke optræde mod sig selv.

Vil man altsaa skaffe Hustruen fuld Beskyttelse mod Mandens muligvis ufornuftige Bestyrelse af Formuen, maa man ogsaa træffe Bestemmelse om *Raadigheden* over Særejet. Dette kan ske ved, at man bestemmer, at Hustruen skal have en *anden Værge* end sin Mand eller — hvad der efter min Mening er det ene rigtige — at *hun selv* uden Mandens eller anden Værges Samtykke — ligesom i Loven af 1880 — skal kunne raade over det, der ifølge Ægtepagten er hendes Særeje. Andre Former for *Raadigheden* — navnlig den, jeg ellers holder paa med Hensyn til en ny Lovordning, nemlig Fælles- eller Samraaden, hvorved man helt kunde undgaa Særeje — kunne desværre ikke gyldig vedtages. Hermed hænger det saaledes sammen. Medens det i alt Fald nu er den alminde-